

Gadamera smisao umetničkog dela počiva prosto u činjenici da je ono tu. Umetničko delo je ono što smisao drži na okupu, tako da tom istom smislu uvek možemo ponovo prići, smisao je takoreći osiguran i zaštićen umetničkim delom.

U kontekstu prethodno rečenog simboličko nije prosto ono koje upućuje ka smislu, već ono što omogućava smislu da bude prisutan - umetničko delo kao simbol nije puka pojava smisla koji je negde iza iste. Dakle, simboličko samo prikazuje smisao. Ono što je predstavljeno umetničkim delom je kao ono samo pristuno na jedini način koji mu je dostupan i pripadan. U tom pogledu umetničko delo ne referira prosto na nešto što je negde drugo, jer ono na šta ono referira umetničko delo je zapravo tu samim umetničkim delom.

Vremenitost estetskog

Ako se umetničko delo neprestano ponavlja, ako način njegovog bitka jeste ponavljanje, ponavljanje u kojem ono ne gubi svoj identitet u mnoštvu svojih aspekata, već upravo dobija, ili jeste tako što se pokazuje sobom uvek i iznova, postavlja se pitanje kako ovo pojavljivanje umetničkog dela kao različitog ujedno jeste isto umetničko delo. Ili Gadamerovim rečima, kako ovi “aspekti” jestu *istovremeni* sa samim umetničkim delom. (151)

Dakle, ovde je u pitanju sam karakter vremena koji odlikuje umetničko delo. Odnosno pitanje kako vremenuje umetničko delo, te da li ono gradi neku posebnu vrstu vremena?

Na prvi pogled i uobičajeno ovu vremenitost koja je uvek istovremena određujemo kao bezvremenost. Međutim, Gadamer naglašava da svaka dijalektika večnosti i vremena promašuje mogućnost da misli vremenovanje umetničkog dela, jer sama bezvremenost nije ništa nego negativni pojam izrastao